Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA ZA USLUŽBENCE (drugi senat)
z dne 30. septembra 2010

Zadeva F-36/05

Gudrun Schulze
proti
Evropski komisiji

„Javni uslužbenci — Uradniki — Imenovanje — Kandidati, vpisani na rezervni seznam pred začetkom veljavnosti novih kadrovskih predpisov — Prehodna pravila za razvrstitev v naziv ob sprejemu v službo — Razvrstitev v plačilni razred — Člen 32 Kadrovskih predpisov — Členi 2, 5 in 12 Priloge XIII h Kadrovskim predpisom — Diskriminacija na podlagi starosti — Enako plačilo za enakovredno delo — Načelo dobrega upravljanja — Dolžnost skrbnega ravnanja“

Predmet: Tožba, vložena na podlagi členov 236 ES in 152 AE, s katero G. Schulze predlaga, naj se odločba Komisije z dne 8. februarja 2005 o zavrnitvi njene pritožbe in odločba Komisije z dne 11. oktobra 2004 o njeni razvrstitvi v naziv A*6, plačilni razred 2, razglasita za nični, podredno pa, naj se Komisiji naloži, da ji plača odškodnino.

Odločitev: Tožba se zavrne. Vsaka stranka nosi svoje stroške.

Povzetek

1. Uradniki — Funkcija uradnika — Pogoji za pridobitev
(Kadrovski predpisi za uradnike, člen 3)

2. Uradniki — Zaposlovanje — Imenovanje v naziv — Uvedba nove karierne strukture z Uredbo št. 723/2004 — Prehodne določbe za razvrstitev v naziv
(Kadrovski predpisi za uradnike, členi 7(1), 27, prvi odstavek, in 29(1); priloga XIII, člen 12(3); Uredba Sveta št. 723/2004)

3. Uradniki — Zaposlovanje — Imenovanje v naziv — Uvedba nove karierne strukture z Uredbo št. 723/2004 — Prehodne določbe za razvrstitev v naziv
(Kadrovski predpisi za uradnike, priloga XIII, člen 12(3); Uredba Sveta št. 723/2004)

4. Uradniki — Razporeditev — Ustreznost med nazivom in delovnim mestom — Določitev ravni prostega delovnega mesta
(Kadrovski predpisi za uradnike, členi 5(4), 7(1) in 62, prvi odstavek; priloga I; Uredba Sveta št. 723/2004)

5. Uradniki — Načela — Dolžnost skrbnega ravnanja uprave — Načelo dobrega upravljanja — Omejitve
(Kadrovski predpisi za uradnike, priloga XIII, člen 12(3))

1. Iz člena 3 Kadrovskih predpisov izhaja, da je podlaga za imenovanje uradnika nujno enostranski akt organa, pristojnega za imenovanja, ki natančno določa datum začetka učinkovanja tega imenovanja in delovno mesto, na katero je razporejena zadevna oseba. Šele ko kandidat, ki je bil uspešen na javnem natečaju, prejme tako odločbo, se lahko sklicuje na funkcijo uradnika in s tem na določbe Kadrovskih predpisov.

(Glej točko 48.)

Napotitev na:

Splošno sodišče: 11. julij 2007, Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, T-58/05, ZOdl., str. II-2523, točki 54 in 55.

2. Načelo enakosti ne sme omejiti svobode zakonodajalca, da lahko v pravila Kadrovskih predpisov kadar koli vnese spremembe, ki se mu zdijo združljive z interesom službe, čeprav bi se te določbe izkazale za manj ugodne od nekdanjih, saj bi bil sicer preprečen vsakršen zakonodajni razvoj.

Zato je zakonodajalec v okviru reforme Kadrovskih predpisov lahko določil, da so s kandidati, ki so bili uspešni na natečajih, za katere je bila zaposlitev v nazivu A 7 ali A 6 predvidena pred 1. majem 2004, od tedaj sklenjene pogodbe o zaposlitvi v nazivu A*6, in je ob tej priložnosti znižal osebne prejemke, ki ustrezajo tem nazivom.

Zakonodajalec s takim ukrepanjem ni kršil načela enakosti in še posebej prepovedi vsakršne diskriminacije na podlagi starosti, ker se v tabeli ustreznosti med nazivi iz člena 12(3) priloge XIII h Kadrovskim predpisom in pri osnovni mesečni plači očitno nikakor – neposredno ali posredno – ne upošteva starost zadevne osebe.

Poleg tega v skladu s pravilom, ki izhaja iz člena 7(1), člena 27, prvi odstavek, in člena 29(1) Kadrovskih predpisov, na podlagi katerega se raven delovnih mest določi glede na njihovo vrsto, pomen in obseg neodvisno od kvalifikacij zadevnih oseb, tabela ustreznosti med nazivi iz člena 12(3) priloge XIII h Kadrovskim predpisom razlikuje osnovni naziv A*5 od višjega naziva A*6 za to, da bi se upoštevale izkušnje, potrebne za delovna mesta na tej ravni.

Zato ni mogoče domnevati, da člen 12(3) priloge XIII h Kadrovskim predpisom nasprotuje upoštevanju poklicnih izkušenj; nasprotno, organ, pristojen za imenovanja, zavezuje, da jih pri določitvi ravni prostih delovnih mest objektivno upošteva v interesu službe.

(Glej točke od 58 do 62.)

Napotitev na:

Sodišče: 22. december 2008, Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, C-443/07 P, ZOdl., str. I-10945, točka 83.

Splošno sodišče: 30. september 1998, Ryan proti Računskemu sodišču, T-121/97, Recueil, str. II-3885, točki 98 in 104; 29. november 2006, Campoli proti Komisiji, T-135/05, ZOdl. JU, str. I-A-2-297 in II-A-2-1527, točka 105; zgoraj navedena sodba Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točke 86, 89 in 113.

Sodišče za uslužbence: 19. junij 2007, Davis in drugi proti Svetu, F-54/06, ZOdl. JU, str. I-A-1-165 in II-A-1-911, točka 81.

3. Pravica delavcev istega delodajalca, ki opravljajo enakovredno delo, do prejema enakih osebnih prejemkov je poseben izraz splošnega načela enakosti, katerega spoštovanje mora zagotoviti Sodišče za uslužbence. Ta pravica je sicer določena v členu 7 Mednarodnega pakta o ekonomskih, socialnih in kulturnih pravicah ter v Konvenciji št. 111 Mednarodne organizacije dela.

Vendar pa načelo enakega obravnavanja ne prepoveduje, da se primerljivi položaji obravnavajo različno, če je razlikovanje mogoče upravičiti z objektivnimi in upoštevnimi elementi, kar se sodno nadzira.

Tako je v okviru reforme Kadrovskih predpisov zakonodajalec lahko spremenil ustreznost med nazivi in delovnimi mesti zlasti s tem, da je sprejel člen 12(3) priloge XIII h Kadrovskim predpisom, ker je bistvo prehodne določbe, da vsebuje izjemo od določenih pravil Kadrovskih predpisov, na uporabo katerih nujno vpliva sprememba ureditve.

V teh okoliščinah uradnikov, ki so bili na to funkcijo imenovani po začetku veljavnosti reforme Kadrovskih predpisov, ni mogoče obravnavati, kot da so se znašli v enakem pravnem položaju kot tisti, ki so bili sprejeti v službo pred 1. majem 2004 in katerih imenovanje je bilo urejeno z nekdanjimi kadrovskimi predpisi.

Ob upoštevanju reforme strukture nazivov zakonodajalec prav tako ni kršil načela enakega plačila za enakovredno delo s tem, da je uradnikom, s katerimi so bile sklenjene pogodbe o zaposlitvi po navedeni reformi, dodelil plačilo, vezano na naziv, v katerega so bili razvrščeni v skladu s členom 12(3) priloge XIII h Kadrovskim predpisom, ki je manj ugodno od tistega, ki je bilo vezano na nekdanje nazive, v katere so bili razvrščeni uradniki, sprejeti v službo pred 1. majem 2004.

Zato okoliščina, da so asistenti ali administratorji, sprejeti v službo pred 1. majem 2004, bolje plačani od tistih, sprejetih v službo v funkciji uradnika po tem datumu, ne krši načela enakega plačila za enkovredno delo.

(Glej točke od 74 do 79.)

Napotitev na:

Sodišče: 26. junij 2001, Brunnhofer, C-381/99, Recueil, str. I-4961, točka 28; zgoraj navedena sodba Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točke od 77 do 79 in 105.

Splošno sodišče: zgoraj navedena sodba Centeno Mediavilla in drugi proti Komisiji, točke 75, 80, 114, 126 in 129.

4. Iz člena 7(1) v povezavi s členom 62, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, na podlagi katerega je uradnik upravičen do osebnih prejemkov, ki ustrezajo njegovima nazivu in plačilnemu razredu, izhaja, da uradniku po določitvi naziva in s tem ravni njegove plače ne more biti dodeljeno delovno mesto, ki ne ustreza temu nazivu. Z drugimi besedami, naziv in s tem plača, do katere je uradnik upravičen, določa naloge, ki se mu lahko naložijo. Zato načelo ustreznosti med nazivom in delovnim mestom vsakemu uradniku tudi dovoljuje, da zavrne razporeditev na delovno mesto, ki ne ustreza njegovemu nazivu, in s tem dokončno zavrne funkcije, ki ne ustrezajo njegovim osebnim prejemkom.

O zgoraj navedenem ni mogoče podvomiti zaradi okoliščine, da s členom 5(4) Kadrovskih predpisov in njihovo prilogo I v različici, kot izhaja iz Uredbe št. 723/2004 o spremembi Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti in pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti, ni uvedena stalna ustreznost med določeno funkcijo in določenim nazivom. Te določbe namreč na spreminjajo načela, ki izhaja iz člena 7(1) Kadrovskih predpisov in po katerem je treba raven prostega delovnega mesta določiti ob upoštevanju pomena nalog, dodeljenih zadevni funkciji, in ob upoštevanju zgolj interesa službe. Pomenijo le, da organ, pristojen za imenovanja, v obvestilu o natečaju ni zavezan določiti natančnega naziva za neko prosto delovno mesto. Navedeni organ pa ostane zavezan, da ob izvrševanju svoje široke diskrecijske pravice skrbi po eni strani za to, da raznovrstnost nazivov, na

katere se sklicuje v obvestilu o natečaju, dovolj izraža pomen zadevnih nalog in po drugi strani za to, da imenovanje v enega od teh nazivov ostane objektivno, zlasti glede na pomen nalog, ki jih je treba prevzeti.

(Glej točki 80 in 81.)

Napotitev na:

Splošno sodišče: 7. maj 1991, Jongen proti Komisiji, T-18/90, Recueil, str. II-187, točka 27; 8. julij 2008, Komisija proti Economidisu, T-56/07 P, ZOdl. JU, str. I-B-1-31 in II-B-1-213, točke od 82 do 86; 18. junij 2009, Komisija proti Traoreju, T-572/08 P, ZOdl. JU, str. I-B-1-39 in II-B-1-223, točke 38, 40 in 41.

5. Načelo dobrega upravljanja nima nobene višje zavezujoče moči, kot jo ima uredba. Enako velja za dolžnost skrbnega ravnanja uprave do njenih uslužbencev, ki izraža ravnotežje medsebojnih pravic in obveznosti, ki so bili s Kadrovskimi predpisi ustvarjeni v razmerjih med javno oblastjo in uslužbenci javne službe, in ki mora biti zato vedno omejena s spoštovanjem veljavnih predpisov.

Zaradi mesta, ki ga imata s tem načelo dobrega upravljanja in dolžnost skrbnega ravnanja v hierarhiji norm, uradnik, ki je bil imenovan v obdobju od 1. maja 2004 do 30. aprila 2006, na njuni podlagi zato ne more zahtevati drugačnega rezultata, kot je tisti, ki izhaja iz člena 12(3) priloge XIII h Kadrovskim predpisom, ker je pristojnost institucije vezana na ta člen.

(Glej točki 86 in 87.)

Napotitev na:

Splošno sodišče: 27. marec 1990, Chomel proti Komisiji, T-123/89, Recueil, str. II-131, točka 32; 17. junij 1993, Arauxo-Dumay proti Komisiji, T-65/92, Recueil, str. II-597, točka 37; 22. junij 1994, Rijnoudt in Hocken proti Komisiji, T-97/92 in T-111/92, RecFP, str. I-A-159 in II-511, točka 104; zgoraj navedena sodba Campoli proti Komisiji, točka 149.

Sodišče za uslužbence: 23. januar 2007, Chassagne proti Komisiji, F-43/05, ZOdl. JU, str. I-A-1-27 in II-A-1-139, točka 111.